

أنا مسلم (الحرمين)

JAZ SEM MUSLIMAN

JAZ SEM MUSLIMAN

Znanstveni odbor pri Predsedstvu za verske zadeve Mesdžidul-Harama v Meki in Prerokove mošeje v Medini

Jaz sem musliman, kar pomeni, da je moja vera islam.

Islam je veličastna in sveta beseda, ki so jo vsi poslanci (mir z njimi) prenašali od prvega do zadnjega.

Ta beseda nosi v sebi vzvišene pomene in vrednote,

saj pomeni predanost, pokornost in poslušnost Stvarniku.

Prav tako pomeni mir, sožitje, srečo, varnost in spokojnost za posameznika in vse ljudi.

Zato sta besedi selam in islam med najpogostejše omenjenimi v islamskem šeriatu (islamskem verozakonju),

saj je Es-Selam eno od Allahovih imen.

Prav tako je pozdrav muslimanov med seboj es-selam

in pozdrav prebivalcev Dženneta (Raja) bo selam.

Resnični musliman je pa tisti, od čigar jezika in roke so varni drugi muslimani.

Islam je vera dobrote za vse ljudi; zajema vse in predstavlja pot do njihove sreče na tem svetu in v posmrtnem življenju.

Zato je prišel kot zaključna, celovita, široka in jasna vera, odprta za vsakogar, ter ne daje prednosti eni rasi pred drugo, niti eni barvi pred drugo, temveč na vse ljudi gleda enako.

V Islamu se nihče ne odlikuje drugače kot po tem, koliko sledi njegovim učenjem.

Zato ga sprejme vsaka zdrava in neokrnjena duša, saj je v skladu s fitro (naravno osnovo).

Vsak človek se rodi z prirojeno nagnjenostjo k dobroti, pravičnosti in svobodi; v sebi nosi ljubezen do svojega Gospodarja in priznava, da je On edini, ki je vreden čaščenja.

Od te fitre se človek ne odmakne, razen zaradi dejavnika, ki jo izkrivi ali spremeni

in prav zato je to vero ljudem izbral njihov Stvarnik, njihov Gospodar in tisti, ki je edini vreden njihovega čaščenja.

Moja vera islam me uči, da bom živel na tem svetu, po smrti pa se bom preselil v drugo bivališče - v bivališče večnosti, kjer bo usoda ljudi bodisi Džennet (Raj) bodisi Pekel.

Moja vera islam mi zapoveduje, kaj naj storim, in me opozarja, čemu se moram izogibati.

Če izpolnjujem zapovedi in se varujem prepovedi, me čaka sreča na tem svetu in v posmrtnem življenju.

Če pa te dolžnosti zanemarjam, me doleti nesreča - v tem življenju in v onstranstvu - v

tolikšni meri, kolikor sem bil nepazljiv in malomaren.

Najveličastnejše, kar mi islam zapoveduje, je tevhid – verovanje v popolno Allahovo enost.

Zato pričujem in trdno verjamem, da je Allah moj Stvarnik in tisti, ki Ga častim.

Častim le Allaha – iz ljubezni do Njega, iz strahu pred Njegovo kaznijo, v upanju na Njegovo nagrado in z zanašanjem nanj.

Tevhid se udejanja v pričevanju, da je Allah eden in edini, ter v pričevanju, da je Njegov poslanec Muhammed (ﷺ Allahov mir in blagoslov z njim) Njegov glasnik.

Muhammed (ﷺ Allahov blagoslov in mir z njim) je pečat vseh poslancev; Allah ga je poslal kot usmiljenje vsem svetovom in z njim zapečatil verovest in poslanstva – zato po njem ni več nobenega glasnika vere.

Prinesel je univerzalno vero, veljavno za vse čase, kraje in narode.

Moja vera mi odločno zapoveduje, da verjamem v meleke (angele) in v vse poslance, med katerimi so na čelu Nuh (Noe), Ibrahim (Abraham), Musa (Mojzes), Isa (Jezus) in Muhammed (mir z njimi).

Zapoveduje mi tudi verovanje v nebeške knjige, ki so bile razodete poslancem, ter sledenje zadnji, dokončni in najpopolnejši med njimi – Plemenitemu Kur'anu.

Moja vera mi zapoveduje verovanje v Sodni dan – dan, ko bodo ljudje poplačani za svoja dejanja.

Zapoveduje mi tudi verovanje v kader (usodo), sprejemanje vsega, kar mi je v tem življenju odrejeno – dobrega in zla – ter prizadevanje, da stremim k odrešitvi.

Verovanje v kader (usodo) mi daje mir, notranjo spokojnost, potrpežljivost in me uči, da ne obžalujem tistega, kar je minilo,

saj z gotovostjo vem, da me tisto, kar me je doletelo, ni moglo zgrešiti, in tisto, kar me je obšlo, me nikoli ni moglo doleteti.

Vse je pri Allahu predodrejeno in zapisano; moja dolžnost pa je le, da storim, kar morem, in da sprejem tisto, kar se zgodi zatem.

Islam mi zapoveduje dobra dejanja in plemenito moralo – to, kar očiščuje in vzgaja mojo dušo, ugaja mojemu Gospodarju, prinaša veselje mojemu srcu, daje notranji mir, osvetljuje mojo pot in me oblikuje v koristnega člana družbe.

Največja med temi dejanji so: Tevhid – priznanje Allahove popolne enosti, opravljanje petih dnevniških molitev, dajanje letne obredne miloščine (zekata), post meseca Ramadana ter Hadž - romanje v Meko za tistega, ki je zmožen.

Med največjimi nauki moje vere, ki pomirjajo srce in prinašajo notranji mir, je pogosto branje Kur'ana – Božje besede, najresničnejšega, najlepšega, najveličastnejšega in najimenitnejšega

govora, ki zajema znanje prejšnjih in poznejših generacij.

Njegovo branje ali poslušanje vnaša v srce spokojnost, tolažbo in srečo – tudi če bralec ali poslušalec ne razume arabščine ali celo ni musliman.

Med največjimi vzroki za srčno spokojnost je pogosto obračanje v dovah (molitev) k Allahu, zatekanje k Njemu in prošnja Njemu za vsako veliko in majhno stvar,

saj Allah usliši tistega, ki Ga kliče, in Mu iskreno posveti svoje čaščenje.

Med največjimi vzroki za srčno spokojnost je tudi pogosto spominjanje Vzvišenega Allaha.

Moj Poslanec (ﷺ Allahov blagoslov in mir z njim) me je podučil, kako naj spominjam Allaha, in me naučil najboljših oblik spominjanja.

Med njimi so štiri besede, ki so – po Kur'anu – najbolj vredne: »Subhanallah« (Slava Allahu), »Elhamdulillah« (Vsa hvala in zahvala pripada Allahu), »La ilahe illallah« (Ni drugega boga, vrednega čaščenja, razen Allaha) in »Allahu ekber« (Allah je največji).

K njim sodita tudi izreki: »Estagfirullah« (Allaha prosim za odpuščanje) in »La havla ve la kuvvete illa billah« (Ni moči in ni sile, razen z Allahom).

Te besede imajo čudovit učinek – vnašajo umirjenost in spuščajo spokojnost v srce.

Islam mi zapoveduje, da sem plemenitega duha in daleč od vsega, kar znižuje mojo človečnost in dostojanstvo,

ter da svoj razum in svoje sposobnosti uporabljam za koristna dejanja v svoji veri in v svojem življenju na tem svetu, za katera sem bil ustvarjen.

Islam mi zapoveduje usmiljenje, plemenit značaj, prijazno ravnanje in dobroto do ljudi, kolikor zmorem, z besedami in dejanji.

Največja pravica, ki mi je zapovedana do ljudi, je pravica staršev. Moja vera mi zapoveduje, da sem do njiju dober, da jima želim dobro, si prizadevam za njuno srečo in jima koristim – še posebej v njuni starosti.

Zato imata mati in oče v islamskih družbah visok položaj spoštovanja, njihovi otroci pa skrbijo zanj in z največjo predanostjo.

In čim bolj sta starša v letih, ali ko ju prizadene bolezen in nemoč, tem večjo dobroto, skrb in pozornost jima izkazujejo njuni otroci.

Moja vera me uči, da ima ženska visoko dostojanstvo in velike pravice.

V islamu so ženske sestre moškim - in najboljši med ljudmi so tisti, ki se najboljše vedejo do svoje družine.

Muslimanka ima v otroštvu pravico do dojenja, nege in dobre vzgoje; v tem času pa je v ponos in veselje svojim staršem ter bratom.

Ko odraste, je spoštovana in cenjena; njen skrbnik jo zaščitniško varuje in obdaja s svojo skrbjo –

ne dopusti, da bi jo prizadela tuja roka, da bi jo ranil tuji jezik ali da bi jo izdali tuji pogledi.

Ko se poroči, je to z Allahovo besedo in Njegovo trdno zavezo;

v moževi hiši je pod najčastnejšim varstvom, njen mož pa je dolžan spoštovati jo, z njo ravnati lepo in jo varovati pred vsako škodo.

Ko gre za mater, je dobro ravnanje z njo povezano s pravico Vzvišenega Allaha; neposlušnost in slabo ravnanje do nje pa sta povezana s širkom (politeizmom) in povzročanjem neredov na zemlji.

Kot sestra ima pravico, da musliman z njo ohranja stike, jo spoštuje in varuje njeno čast.

Če je teta po materini strani, ima v pogledu dobroti in ohranjanja vezi položaj matere.

Če je babica ali starejša žena, njena vrednost pri otrocih, vnukih in vseh sorodnikih še naraste; njene prošnje se skoraj ne zavrnejo, prav tako se ne omalovažuje njenega mnenja.

Če pa gre za žensko, ki je človeku oddaljena in z njo ni v sorodstvenih ali sosedskih vezi, ji pripada splošna pravica islama – da ji ne povzroča škode, da pred njo spusti pogled in da se do nje vede spoštljivo in korektno.

Muslimanske družbe so te pravice vedno skrbno ohranjale, zaradi česar ima ženska vrednost in položaj, kakršnega pri drugih, nemuslimanskih družbah pogosto nima.

Poleg tega ima ženska v islamu pravico do lastnine, najema, prodaje, nakupa in vseh drugih pogodb, prav tako ima pravico do izobraževanja, poučevanja in dela – v obsegu, ki ni v nasprotju z njeno vero.

Pravzaprav je določeno znanje posameznikova obveznost; kdor ga opusti, greši – bodisi moški ali ženska.

Ženska ima v islamu vse pravice, ki jih imajo moški - razen tistih, ki so posebej določene zanje, ali tistih, ki so posebej določene za moškega. Gre za pravice in določbe, ki ustrezajo naravi vsakega od njiju, kot je podrobno pojasnjeno v ustreznih poglavjih.

Moja vera mi zapoveduje ljubezen do mojih bratov, sester, stricev, tet in vseh sorodnikov, prav tako pa mi zapoveduje dobro ravnanje z mojo ženo, mojimi otroki in sosedmi.

Moja vera mi zapoveduje znanje in me spodbuja k vsemu, kar plemeniti moj um, moj značaj in moje razmišljanje.

Zapoveduje mi skromnost, prizanesljivost, velikodušnost, pogum, modrost, razsodnost, potrpežljivost, zaupanje, ponižnost, čistost, poštenost, zvestobo, dobrotljivost do ljudi,

prizadevanje za pošten zaslužek, sočutje do revnih, obiskovanje bolnikov, izpolnjevanje obljub, prijaznost v govoru, sprejemanje ljudi z vedrino in prizadevanje za njihovo srečo po mojih močeh.

V nasprotju s tem me svari pred nevednostjo in mi prepoveduje nevero, ateizem, nepokorščino, nečednosti, prešuštvo, spolno sprevrženost, prevzetnost, zavist, zlobo, slabomiselnost, pesimizem, žalost, laž, obup, skopost, lenobo, strahopetnost, brezdelje, jezo, nepremišljenost, nespametnost, slabo ravnanje z ljudmi, odvečno govorjenje brez koristi, izdajanje skrivnosti, izdajalstvo, kršenje obljub, nepokorščino staršem, pretrganje sorodstvenih vezi, zanemarjanje otrok ter škodovanje sosedom ali ljudem na splošno.

Islam mi prav tako prepoveduje uživanje opojnih substanc, jemanje mamil, igranje na srečo, krajo, goljufijo, prevaro, ustrahovanje ljudi, vohunjenje za njimi in poseganje v njihovo zasebnost.

Moja vera varuje premoženje; s tem širi mir in varnost. Zato spodbuja k poštenosti, hvali tiste, ki so pošteni, in jim obljublja dobro življenje ter vstop v Raj v posmrtnem življenju. Prepoveduje krajo in storilcu grozi s kaznijo na tem svetu in v onstranstvu.

Moja vera varuje človeška življenja, zato je prepovedala neupravičeno ubijanje ter vsakršno obliko nasilja nad drugimi – tudi če gre le za verbalni napad.

Prepovedano je celo škodovanje samemu sebi. Človeku ni dovoljeno kvariti svoj razum, uničevati svoje zdravje ali si vzeti življenje.

Moja vera islam zagotavlja človekove svoboščine in jih ureja.

V islamu je človek svoboden v svojem razmišljanju, v prodaji, nakupu, trgovanju in potovanju, pa tudi v uživanju dobrih stvari v življenju – hrane, pijače, oblačil ali tega, kar posluša – dokler ne stori prepovedanega dejanja, ki škodi njemu ali drugim.

Moja vera ureja svoboščine; ne dovoljuje, da bi kdo posegal v pravice drugega, niti da bi se človek predajal prepovedanim užitkom, ki uničujejo njegovo premoženje, srečo in človečnost.

Če bi pogledal tiste, ki so si dovolili popolno svobodo in se predali vsem svojim poželenjem, ne da bi jih pri tem zadrževala vera ali razum, bi videl, da živijo v najhujši bedi in stiski. Nekateri med njimi si celo želijo končati življenje, da bi se rešili tesnobe.

Moja vera me uči najplemenitejših pravil obnašanja pri jedi in pijači, spanju in pogovoru z ljudmi.

Moja vera me uči velikodušnosti pri prodaji in nakupu ter pri uveljavljanju pravic.

Uči me tudi strpnosti do drugače verujočih: da jim ne delam krivice, ne ravnam grdo z njimi, temveč sem do njih dober in jim želim vse dobro.

Zgodovina muslimanov priča o takšni strpnosti do drugače verujočih, kakršne ni poznal noben narod pred njimi.

Muslimani so živeli z narodi različnih verstev, ki so prišli pod njihovo oblast, in so z vsemi ravnali na najboljši način, kakor je mogoče v medčloveških odnosih.

Skratka, islam me je naučil fines lepega vedenja, lepih odnosov z ljudmi in plemenite morale – vsega, zaradi česar se moje življenje polepša in moja sreča dopolni.

Islam mi prepoveduje vse, kar kali moje življenje ali škoduje družbi, duši, umu, premoženju, dostojanstvu ali časti.

Kolikor bolj sprejemam in uresničujem te nauke, toliko večja bo moja sreča.

In kolikor sem v čem malomaren ali pomanjkljiv, toliko se moja sreča zmanjša – natančno v tolikšni meri, v kolikšni sem zanemaril te nauke.

To pa še ne pomeni, da sem nezmotljiv ali da ne delam napak. Moja vera upošteva mojo človeško naravo in mojo občasno šibkost, zato se mi dogajajo napake, pomanjkljivosti in zdrs. Prav zato mi je Allah odprl vrata kesanja, prošnje za odpuščanje in vračanja k Njemu; kesanje namreč izbriše sledi mojih napak in dvigne moj položaj pri mojem Gospodarju.

Vsi nauki islamske vere – od verovanja, morale, lepega vedenja in medsebojnih odnosov – izvirajo iz Plemenitega Kur'ana in Sunneta.

Za konec odločno trdim: če bi katerikoli človek, kjerkoli na svetu, na resnico islama pogledal pravično in nepristransko, bi ga nedvomno sprejel. Žal pa se resnica o islamu pogosto izkrivlja zaradi lažnih propagand ali zaradi dejanj nekaterih, ki se islamu pripisujejo, a se njegovih naukov ne držijo.

Če bi kdo islam pogledal takšnega, kot v resnici je, ali pogledal v življenje njegovih resničnih privrženecv, ne bi okleval pri njegovem sprejemu in vstopu vanj.

Takrat bi mu postalo jasno, da islam poziva k osrečevanju ljudi, vnašanju miru in varnosti ter širjenju pravičnosti in dobrotelčnosti.

Odstopanja nekaterih, ki se pripisujejo islamu – ne glede na to ali so majhna ali velika – se nikakor ne smejo pripisovati veri niti se zaradi njih veri ne sme očitati, saj je islam čist in nedolžen teh dejanj.

Posledice odstopanja nosijo tisti, ki so odstopili sami; kajti islam jim tega ni zapovedal – nasprotno, prepovedal jim je in jih ostro posvaril pred odklanjanjem njegove poti.

Pravičnost zahteva, da se presoja stanje tistih, ki vero resnično živijo, ki njene zapovedi in predpise uresničujejo pri sebi in pri drugih; kajti to napolni srca s spoštovanjem in častjo do te vere in njenih pripadnikov.

Islam ni zanemaril nobenega področja usmerjanja in vzgoje: k vsemu dobremu spodbuja, pred vsako slabostjo in pokvarjenostjo pa opozarja in odvrača.

Zato so tisti, ki cenijo njegov pomen in skrbno izpolnjujejo njegove obrede, med najsrečnejšimi ljudmi in na najvišji stopnji duhovne vzgoje, lepih značajskih lastnosti in plemenite morale. To priznavajo tako bližnji kot daljni, tako privrženci kot tudi nasprotniki.

Zgolj presojati islam skozi stanje tistih muslimanov, ki so malomarni v svoji veri in so se oddaljili od prave poti, ni nikakršna pravičnost, temveč je to čista krivica.

Jaz sem musliman

Znanstveni odbor pri Predsedstvu za verske zadeve Svete mošeje (El-Mesdžidul-Haram) in Prerokove mošeje v Medini

الفهرس

JAZ SEM MUSLIMAN	2
Znanstveni odbor pri Predsedstvu za verske zadeve Mesdžidul-Harama v Meki in Prerokove mošeje v Medini	2
Jaz sem musliman	14